

CHƯƠNG HAI MƯƠI BA

TỶ VẾT CỦA TIỀN NHÂN

Tiệc cưới được tổ chức ngay tại khách sảnh của toà lâu đài và mọi người đồng ngồi chung quanh một bàn vuông dài. Khách dự tiệc chỉ vồn vẹn năm người, kể cả cô dâu và dĩ nhiên không có chú rể!

Chiếc bàn dài cho hàng chục người ngồi và sảnh đường rộng mênh mông như giáo đường. Thế mà người tham dự tiệc cưới không mấy người!

Cha GaThi ngồi đối diện với MaiAnh. Bên phải nàng là Bá-tước RaĐiCa, chú của Thái-tử. Còn bên trái nàng là Hầu-tước RaTô. Cả hai đều là nhân chứng của chú rể. Linh mục AMunĐi ngồi bên trái cha GaThi.

Vừa vào bàn tiệc, Bá-tước RaĐiCa nói với MaiAnh:

- Bà hoàng ÊLiSa, em gái của Hoàng-đế NãPháLuân, hay tin Thái-tử CôRaĐô cưới vợ nên có ý mời Nguyên-phi đến dinh thự của bà dự buổi tiệc ra mắt.

MaiAnh lắc đầu:

- Nếu có Thái-tử cùng đi, tôi rất vui nhận lời mời. Chứ như đi một mình tôi thật chẳng muốn.

Bá-tước RaĐiCa nghe MaiAnh nói vậy liền mỉm cười:

- Nguyên-phi quả có lòng quăng đại. Trẻ đẹp như Nguyên-phi mà hy sinh lấy một người chồng như cháu tôi, thật trên thế gian này không có người đàn bà nào chịu như thế. Dù sao Nguyên-phi cũng nên xuất hiện đó đây, chớ lẽ nào trốn lánh người đời như chồng hay sao?

MaiAnh đáp giọng cương quyết:

- Hiện tại tôi chưa muốn xuất hiện bất cứ nơi nào. Kính nhờ Bá-tước chuyển lời tạ lỗi dùm tôi đến bà hoàng ÊLiSa.

Tiệc cưới tuy ít người, nhưng ai nấy vui vẻ cười nói, vì bản chất người Ý rất vui nhộn và trào phúng. Thêm vào cha GaThi là người hạnh phúc nhất, vì nghĩa nữ cung của ông kết hôn với người ông lựa chọn. Khác hẳn với năm xưa ở SơTông, tiệc lễ giữa MaiAnh với Phan-Xi, trọn bữa ăn ông không nói một lời.

Tâm trạng của MaiAnh thì hoàn toàn trái ngược với ngày kết hôn với PhanXi. Ngày đó cô dâu chỉ mong chờ khách ra về nhanh chóng để nàng sớm gần gũi chú rể.

Lần này nàng biết sẽ không có chú rể vào đêm động phòng hoa chúc, nên chẳng thà khách khứa ngồi lại chuyện trò cho nàng không phải trở về phòng một mình quạnh hiu vào đêm tân hôn.

Nàng ngồi ăn mà cứ nhìn chăm chăm gương mặt của Bá-tước RaĐiCa để mừng tượng gương mặt của Thái-tử chồng mình. Nàng nghĩ:

«Cháu phải giống chú ít nhiều. Nếu được như thế thì gương mặt kia phải sang cả lắm chứ không thể xấu xí được!»

Rồi nàng tự hỏi:

«- Một người không mắc phải bệnh gì ghê tởm, cũng không thể xấu xí, tại sao muốn trốn lánh người đời?»

Càng nghĩ càng cảm thấy khó hiểu, nàng quyết điều tra cho rõ sự thật.

Tiệc đã mãn, hai vị khách vương giả ra về, nhưng không quên mời nữ chủ nhân:

- Chúng tôi vô cùng vinh hạnh nếu được đón tiếp vị Nguyên-phi mỹ nhân tại tể xá chúng tôi. Mong Nguyên-phi chấp nhận lời mời cho chúng tôi thoả lòng mơ ước.

MaiAnh cười thật đẹp, nói:

- Tôi sẽ không quên lời mời của Bá-tước và Hậu-tước đâu!

Hai người khách đi rồi Linh-mục AMunĐi cũng kiêu từ.

Mọi người ra khỏi khách sảnh rồi cha GaThi nhìn MaiAnh bằng đôi mắt láu lỉnh. Cha cười cười, nói:

-Người Ý rất nhạy cảm trước nhan sắc của đàn bà. Hai vị Bá-tước và Hậu-tước kia chắc đêm nay sẽ nằm mơ thấy bà Nguyên-phi.

Lần đầu tiên nghe nghĩa phụ buông lời trêu chọc con gái, MaiAnh cảm thấy tức cười hơn e thẹn. Nàng định nói vài lời với nghĩa phụ, song chưa kịp mở miệng cha GaThi lại tiếp:

-Ta hy vọng cái đẹp siêu quán của con sẽ dừng lại đó, đừng để khổ cho ai kia...

MaiAnh chau mày:

- Cha nói gì, con không hiểu?

- Sở dĩ ta để Thái-tử CôRaĐô nhìn thấy con, vì thâm tâm ta muốn đem cho người ấy chút hạnh phúc trong đời. Chỉ sợ rằng chính ta mang thêm điều khổ lụy đau thương cho người ấy.

Cha GaThi nói câu ấy với sắc mặt trầm trọng không đùa cợt như lúc nãy, mà thoáng nét lo âu. MaiAnh lấy làm kỳ, hỏi:

- Tại sao Cha có ý nghĩ như vậy?

- Vì ta để ý thấy suốt buổi tiệc đôi mắt của Thái-tử không rời con.

MaiAnh bỗng rùng mình:

- Vì sao Cha biết? Ở đây đâu có tấm gương?

Cha GaThi hạ thấp giọng:

- Trên trần nhà có đặt cơ quan bí mật để kiểm soát tất cả những gì xảy ra trong đại sảnh. Nguyên vì khi xưa phòng này

dành cho những buổi họp chính trị giữa hoàng-tộc SenAnNa với các nhân vật của các nước láng giềng, nên hệ thống gián điệp theo dõi vẫn còn. Ta biết rõ, nên ta mới lưu ý.

Trầm ngâm một lúc Cha nói tiếp:

- Ta đâm lo vì ta thấy đôi mắt ấy nhìn con say sưa không rời. Nhớ như người ấy đem lòng tương tư con thì chính ta đã đem bão tố phong ba trong đời người ấy, không phải sao?

MaiAnh bần loạn nói:

- Hay là con nên rời nơi đây tức khắc?

Cha GaThi lắc đầu:

- Đã muộn rồi! Giả như người ấy đã si tình rồi, dù con có vội vã bỏ đi, người ta vẫn ôm thương nhớ. Hơn nữa nếu con ra đi đột ngột hấp tấp, càng làm cho người ấy thêm mặc cảm buồn tủi. Thôi hãy để cho Thái-tử sống với cái riêng tư của mình. Yêu mà đau khổ tuyệt vọng, còn hơn là cả đời không biết tình yêu là gì?

Sau câu nói Cha đứng lên hôn trên trán con gái và nói:

- Ta chúc con ngủ ngon và tâm thần bình an.

MaiAnh cũng đứng lên đi về phòng mình mà trong lòng ray rức không yên. Tự hỏi:

«Đêm nay nàng có thể bình an trong tâm thần như lời cầu chúc của nghĩa phụ nàng không?»

Tuy không biết gì về con người nàng vừa mới mang tên và trong tim hiện tại un đúc hình bóng của ĐạtSon, nhưng nàng vốn có từ tâm nên rất sợ mình để khổ lụy cho người khác, nhất là một người bất hạnh như Thái-tử.

Nàng từng trải qua những giờ phút tương tư sâu khổ, nên biết sâu tình làm héo hắt con người và đau thấu tâm can. Vậy nên con người có giọng nói buồn da diết kia nếu phải vướng thêm điều khổ lụy vì tình thì tội nghiệp biết bao!

Nàng thần thờ bước vào tư phòng mình, chợt vô cùng ngạc nhiên vì thấy NiNa đang sụt sùi khóc. LãVi đứng bên cạnh đỡ thế nào cũng không nín.

NiNa thấy mặt chủ thì chạy tới ôm chủ, khóc oà lên:

- Cô nương ơi! Em lo cho cô nương quá!

MaiAnh chợt hiểu có lẽ cô bé hãi hùng vì chứng kiến cuộc hôn nhân kỳ quái giữa chủ nhân mình với đôi bàn tay không người trong nhà thờ khi nãy.

Nàng muốn nói đôi lời giải tỏa nỗi lo lắng của gia nhân trung thành của mình, nhưng vì có mặt của LãVi nàng không tiện nói, nên chỉ xoa đầu NiNa, rồi trù mền bảo:

- Em hãy về phòng ngủ đi nhé? Ta không có điều gì đáng lo đâu!

Nàng chấm dứt câu nói bằng một nụ cười. NiNa vâng lời chủ rút lui khỏi phòng, nhưng vẫn chưa nín khóc. LãVi thấy thế nói:

- Tôi xin phép đưa NiNa về phòng và sẽ trở lại giúp Nguyên-phi thay áo.

* *

Thời gian êm đềm lặng lẽ trôi qua...

MaiAnh ở lại SenAnNa cũng gần hết tuần. Ngày nào cũng giống như ngày nào, nàng cùng nghĩa phụ đàm đạo với nhau, ăn chung với nhau...

Có lúc cha GaThi cùng MaiAnh dạo chơi trong vườn. Có hôm cha GaThi đưa nàng thăm viếng ruộng nương nhà cửa của dân chúng thuộc quản hạt của Thái-tử.

Những chuỗi ngày êm ả làm MaiAnh nhớ lại thời kỳ ở Sơ-Tông cùng dì HuêLi với nghĩa phụ, mỗi khi Cha trở về Anh. MaiAnh tự hỏi:

«Cuộc sống êm đềm thanh thoát này liệu có thể làm nàng quên được đời sống nhộn nhịp của kinh thành BaLê không? Và sẽ kéo dài được bao lâu?»

Mặc dù nơi đây nàng được dân chúng ngưỡng mộ như tiên nữ. Cũng vì họ thấy nàng xinh tươi trẻ đẹp mà chịu làm vợ Hoàng-tử vô hình của họ, nên họ vô cùng thương mến và cho rằng nàng là tiên là thánh.

Đối với LãVi và gia nhân đầy tớ của lâu đài, ngoại trừ MãTô, ai nấy đều vui mừng ra mặt. Cha GaThi nói với MaiAnh:

- Con đã đem cho người dân nguồn vui sống thực, một chủ nhân bằng xương bằng thịt mà họ nhìn thấy được. Cho nên họ vô cùng sung sướng khi con lưu lại đây.

MaiAnh rất cảm động trước chân tình của họ, nhưng cũng biết rằng nàng không thể kéo dài cuộc sống ở SenAnNa.

Lâu đài ở đây tuy đẹp, gia nhân hầu hạ đúng mực, đoàn ngựa quý lúc nào cũng sẵn sàng để cung phụng cho nữ chủ nhân... Song MaiAnh vẫn nghe lòng trống lạnh và buồn tênh.

Nếu cuộc sống của con người chỉ do giàu sang phú quý... thì hiện tại hạnh phúc của nàng quá dư thừa đầy ứ. Nhưng trở trêu thay hạnh phúc của con người không do vật chất mà do phần hồn tạo nên. Tâm tình có vui vẻ yên ổn mới tìm thấy hạnh phúc! Bởi vì...

Nàng ở đây mà hồn gửi tận đâu đâu...

Nàng không thể quên được một AnDu thân ái như cha, một AĐờLài yêu dấu như mẹ, một ĐạtSơn hào hùng thân ái, một NãPháLuân uy quyền của nàng độ nào...

Mặc dù chồng nàng vô cùng tệ nhị, cắt đặt LãVi hầu hạ nàng từng li từng tí. Mỗi sáng nàng nhận được bó hoa Hồng do chồng gửi tặng. Nàng cũng nhận được vô số nữ trang quý giá, di vật của các bà hoàng thời trước để lại. Nàng được ăn những món ăn ngon do đầu bếp giỏi tài nấu nướng...

Tất cả... tất cả... quá đầy đủ, quá thơm tất! Nhưng tâm hồn nàng vẫn trống trải, lạnh lẽo, đầu óc vẫn hoang mang!

Hằng đêm nàng thao thức không ngủ, để từng đêm lắng nghe tiếng vó ngựa xa gần ngoài vườn... mà lòng đầy thắc mắc và hoài nghi.

Bí mật của chồng vẫn hoàn toàn khép kín! Toà lâu đài vẫn bao trùm không khí rùng rợn về đêm. Nét mặt của Mã Tô vẫn quái đản lạ lùng.

Qua ngày thứ bảy có một vị khách lạ đến thăm mà không ai khác lạ, chính là Linh-mục BíchTê, thư ký riêng của Nghĩa phụ nàng.

Cha GaThi đón thư ký mình vô cùng hoan hỉ, nhưng vài giờ sau MaiAnh thấy sắc mặt Cha đầy vẻ lo âu. Nàng đoán cha BíchTê mang đến một tin khẩn cấp của giáo hội.

Quả thật không sai! Sau khi nói chuyện với cha BíchTê, cha GaThi gọi MaiAnh bảo:

- Ta phải đi rồi! Dù rằng ta rất muốn kéo dài những ngày sống êm đềm với con.

MaiAnh thấy đến lúc nàng cũng phải đi, nên nói:

- Con cũng muốn trở về nhà con ở BaLê. Không có Cha ở đây, con đâu có gì quyến luyến mà ở lại đây?

Cha GaThi khẩn khoản:

- Ta đi hôm nay, nhưng vài ngày sau sẽ trở lại. Con có thể chờ ta không? Nếu được thì cha con mình có thể sống gần gũi thêm một thời gian nữa? Con đồng ý chứ?

MaiAnh lặng thinh, Cha nói thêm:

- Thuở con còn ở SơTông, quả thật ta không có ngày giờ dành cho con. Nay nhân dịp này ta muốn sống bên con một thời gian, cũng để con quen với khung cảnh ở đây. Bởi vì một ngày kia con sẽ phải trở về nơi này cùng với con của con.

MaiAnh gật đầu, mỉm cười:

- Thừa Cha, con chịu ở lại. Nhưng Cha phải hứa với con là mau chóng trở về đây nhé?

Trưa hôm đó cha GaThi và cha BíchTê rời SenAnNa trong hấp tấp vội vàng, đầy bí ẩn, MaiAnh tiễn nghĩa phụ ra tận ngõ. Nhìn cỗ xe ngựa vừa khuất khỏi tầm mắt trong lòng nàng bỗng sinh hối hận vì đã nhận chịu ở lại và cảm giác ghê sợ buổi nay y như buổi đầu mới đến SenAnNa.

Nàng trở vào nhà mà nghe như có khí lạnh chuyển vào xương tủy, bất giác rùng mình.

Trước mặt nàng NiNa đứng sẵn đó chờ nàng với đôi mắt ướt lệ. Nàng chưa kịp hỏi nguyên do, NiNa đã lên tiếng:

- Mình không đi sao cô nương?

MaiAnh nhìn NiNa bằng ánh mắt lạ lùng:

- Vì sao em khóc? Em không vừa ý với ai trong toà nhà này sao? Ta nghĩ LãVi rất tử tế với em mà?

NiNa cúi mặt đáp nhỏ:

- LãVi tốt lắm. Nhưng ở đây em sợ...

- Em sợ gì? Sợ ai?

NiNa bồng ngược mắt đầy lệ, nói:

- Thưa cô nương, em sợ tất cả! Em sợ ngôi nhà này về đêm... Em sợ những gian phòng đầy bí hiểm... Em sợ đôi mắt quái đản của MãTô... Và... và em có cảm giác như có điều gì hiểm nguy xảy ra cho chúng ta...

Tâm thần lo sợ của NiNa đâu khác gì chủ nhân? MaiAnh nghĩ, nếu nàng cũng thú nhận với NiNa mình cùng tâm trạng như cô bé, ắt sẽ làm cho nó thêm kinh hãi. Nàng gượng cười bảo:

- Ngôi nhà này không có gì đáng ghê sợ đâu, em đừng lo lắng nhé? Còn MãTô đã làm gì em, hãy cho ta biết.

- Thưa cô nương! Hắn không làm gì em cả! Nhưng... nhưng mỗi khi chạm mặt hắn, hắn nhìn em bằng ánh mắt quái lạ. Có khi hắn đi sát vào người em, kéo áo em... Em thấy hắn cố ý làm cho em sợ! Cô nương ơi! Em muốn mình đi về nhà mình ở BaLê.

MaiAnh nghe NiNa kể, bồng bật cười:

- Hoá ra là MãTô chọc ghẹo em! Không có gì phải sợ đâu! Có lẽ em chưa bị đàn ông con trai theo đuổi chọc ghẹo nên mới thấy lạ. Bộ Chư chưa từng... làm thế với em à?

NiNa nhìn chủ với ánh mắt trầm trọng:

- Thưa cô nương! Ở BaLê khác. Ở đây quả thật không giống bất cứ nơi nào. Và lại cái nhìn kỳ quặc của tên đó làm em sợ.

MaiAnh vỗ về:

- Thôi được! Để ta bảo Chư bảo vệ em. À, hay là em muốn ta bảo LãVi cảnh cáo tên MãTô?

NiNa lắc đầu:

- Thôi, thôi! Cô nương đừng nói với bà ấy. Bà ta sẽ cười em chớ không chịu hiểu đâu!

MaiAnh ngọt ngào:

- Con gái đẹp phải biết tự vệ. Ta sẽ bảo Chư bảo vệ em. Ngoài ra ta cũng cho em biết, mình sẽ chẳng ở lại đây lâu đâu! Ta chờ đức Giáo-Chủ trở lại, mình sẽ từ giã người và trở về BaLê.

Dù nghĩ rằng MãTô chỉ có tình ý với NiNa chớ không gì khác, nhưng MaiAnh không muốn tên đó dụ dỗ gia nhân của mình. Lẽ thứ nhất, gương mặt hắc khó cảm tình. Lẽ thứ hai, hắc đã gần 50 tuổi, NiNa chỉ mới 15, nên không thể nào kết duyên với hắc được!

Nàng nhất quyết sẽ dàn xếp vụ này, nếu MãTô tiếp tục tán tỉnh hay chọc ghẹo gia nhân của mình.

Chiều đó MaiAnh không can đảm ra phòng ăn để ngồi ăn một mình trong gian phòng rộng thênh thang. Nàng cho lệnh

LãVi mang thức ăn vào tư phòng mình và yêu cầu LãVi ngồi lại đó để nàng hỏi vài điều.

Trước tiên nàng muốn LãVi dàn xếp vụ bực mình của NiNa về MãTô. Nhưng LãVi vội vàng từ chối:

- Xin Nguyên-phi tha lỗi cho tôi. Thú thật tôi không thể làm gì giúp NiNa, vì tôi không có quyền đối với MãTô.

MaiAnh cau mày hỏi:

- Vì sao chứ? Chẳng phải bà cai quản ngôi nhà này sao?

- Thưa Nguyên-phi! Tôi với hấn phục vụ ba đời giòng họ SenAnNa, nhưng mỗi người một phận sự khác nhau. Và lạ hấn là người thân tín của Thái-tử, chính tôi còn phải sợ hấn.

MaiAnh cười khẩy:

- Vậy à? Hấn oai quyền thế à? Có đúng thật như bà nói không?

LaVi tái mặt. MaiAnh rắn giọng bảo:

- Nhờ bà gọi hấn đến gặp ta, để ta coi quyền lực hấn tới đâu? NiNa là gia nhân của ta mang từ BaLê đến đây, ta không muốn ai trong ngôi nhà này làm nó sợ hãi. Bà mau đi gọi hấn cho ta!

LaVi rút lui khỏi phòng, nhưng trở lại ngay cho biết MãTô đi vắng.

Nghe bà ta lấp bắp ú ớ, y như không nói thật, MaiAnh đoán MãTô không muốn đến trình diện nàng, song LãVi không dám nói ra.

Trong lòng tức giận, nhưng MaiAnh cố giữ nét mặt thản nhiên, nói:

- Thôi được! Nếu tối nay hấn không có ở nhà, bà bảo hấn phải đến gặp ta sáng mai. Nếu không... ta sẽ tìm... phu quân ta.

Nghe MaiAnh hăm dọa sẽ tìm gặp Thái-tử, LãVi kinh hoàng sợ hãi, tay cầm lược chải tóc cho MaiAnh mà run lẩy bẩy.

MaiAnh nhìn thấy, song trong lòng còn bực tức nên giả lơ không trông thấy người quản gia của chồng đang kinh hoàng. Nàng thừa dịp gạn hỏi về địa vị của MãTô đối với cha mẹ của Thái-tử như thế nào? Cha mẹ của Thái-Tử ra sao lúc sinh thời? Và bà nội, bà hoàng Thái-hậu, người đàn bà mỹ nhân đó... lúc làm hoàng-hậu ra sao? v.v... và v.v...

Nhưng nàng không thấu lượm được kết quả gì ngoài bí mật chồng chất. Còn LãVi chùng như không còn đủ sức chịu đựng những câu chất vấn của nữ chủ, thần sắc lơ đãng như sắp xụi xuống. MaiAnh thở dài bảo:

- Thôi bà hãy về phòng ngủ đi.

LaVi mừng như trút được gánh nặng, lập tức chạy đi. MaiAnh còn lại một mình trong phòng không biết phải làm gì nên tắt đèn ngủ sớm.

Trời mùa hè ở Ý thật nóng nực oi ả. MaiAnh nằm lăn qua trở lại một lúc vẫn không ngủ được, mồ hôi đổ ra ướt cả áo. Nàng xuống giường chạy tới mở tung hai cánh cửa sổ hy vọng có gió lùa vào cho đỡ ngột ngạt.

Trời đêm nay dường như lặng yên không gió. Cỏ cây hoa lá đứng im lìm bất động, không nghe thấy gì ngoài tiếng nước chảy róc rách từ các bồn nước và ánh trăng tỏa xuống vườn một màu vàng nhạt đem chút ánh sáng hiu hắt trên cỏ, trên cây, trên tượng đá...

MaiAnh có cảm tưởng trước mắt mình nhìn thấy một bức tranh hơn là cảnh thật, vì không vật gì cử động nhúc nhích!

Nàng định trở lên giường dỗ giấc ngủ, bỗng nghe tiếng vó ngựa vang lại từ xa...

Hằng đêm nàng vẫn nghe tiếng vó ngựa vang lại vào giữa khuya, nhưng đêm nay dường như sớm hơn thường lệ? Ai? MãTô chăng?

Nàng phóng tầm mắt nhìn tận xa xa... thấy một kỵ mã mặc toàn đen trên lưng con bạch mã. Ngựa sai đến gần một chút, MaiAnh nhận ra là con bạch mã to lớn và khó cỡi nhất trong đoàn ngựa của Thái-tử CôRaĐô.

Trong tuần qua, bao lần nàng muốn leo thử trên lưng con ngựa quý đó, song vẫn không thực hiện được, vì nó y như con ngựa chúng. Người giữ ngựa cho biết không ai có thể cỡi lên lưng nó, ngoại trừ Thái-tử CôRaĐô.

Như vậy người kỵ mã ngoài kia nhất định là chồng nàng!

Nàng mở to mắt cố nhìn kỹ... nhưng khoảng cách khá xa MaiAnh không thể trông rõ. Có điều nàng chắc chắn người trên lưng ngựa không thể là MãTô, vì thân hình cao lớn, vai rộng. Ngắm từ xa tựa như chàng hiệp sĩ trong tranh.

Xúc động trước hình hài xa lạ, MaiAnh không chần chừ, kéo chuông gọi LãVi.

Khi người đàn bà quản gia bước vào phòng vị Nguyên-phi, thấy nàng đứng bình tĩnh bên cửa sổ, LaVi chưa hết kinh hoàng, lắp bắp hỏi:

- Nghe chuông dồn dập khẩn trương tôi... sợ Nguyên-phi đau bệnh thành linh. Nguyên-phi...

MaiAnh điem nhẹ nụ cười trên môi, nói:

- Bà hãy yên lòng! Ta gọi bà gấp đến đây để hỏi một việc mà mắt ta vừa trông thấy. Mong mà nói ra, không giấu giếm.

LãVi run giọng hỏi:

- Nguyên-phi muốn biết điều chi?

MaiAnh chỉ tay ra cửa sổ và ôn tồn hỏi:

- Chắc bà đã biết câu hỏi của ta nên mới tỏ vẻ sợ hãi? Nào, nói đi! Người kỵ mã ruổi ngựa ngoài kia là ai?

LãVi ú ớ không trả lời. MaiAnh nổi giận to tiếng:

- Ai? Bà nói ra lời có được không?

- Thưa... thưa... là Thái-tử!

MaiAnh thở hắt một tiếng!

Nàng không ngạc nhiên khi nghe câu xác nhận của LãVi, vì nàng đoán chắc người đó là Thái-tử CôRaĐô.

LãVi cố gắng nói ra mấy tiếng thì không đứng vững được nữa té ngồi xuống ghế, nước mắt chảy ròng ròng. MaiAnh hồi hận về cử chỉ của mình, dịu dàng nói:

- Bà đừng buồn trách ta! Bà nên hiểu hoàn cảnh của ta. Có người vợ nào không muốn biết rõ về chồng mình đâu?

LãVi nói trong tiếng khóc:

- Tôi nào dám trách Nguyên-phi? Tôi biết trước sau gì Nguyên-phi cũng sẽ hỏi tôi việc này. Chỉ vì đêm nào Thái-Tử cũng cỡi ngựa rong chơi ngoài vườn, bởi đó là nguồn vui duy nhất của người. Trong đời Thái-tử không có ai làm bạn, ngoài con ngựa đó.

Câu nói sau cùng LãVi nói trong tiếng nấc. MaiAnh xúc động trước tấm lòng của một gia nhân trung thành, nên bước tới nắm vai LãVi xiết mạnh để tỏ niềm thân ái. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Chẳng phải Thái-tử tự khắc khổ đời mình đó sao? Ta thoáng nhìn thấy không phải một người bệnh hoạn yếu đuối, mà trái lại cao lớn hùng dũng. Đàn ông mà như thế chẳng phải đẹp đẽ lý tưởng đó sao? Bà hãy nói thật cho ta rõ, lý do gì Thái-tử cố tình lánh mặt thiên hạ? Vì sao chàng muốn giam hãm tuổi thanh xuân vào cuộc sống buồn tẻ cô đơn?

LãVi nghẹn ngào đáp:

- Chẳng phải Thái-tử muốn như thế đâu! Cũng vì hoàn cảnh mà thôi. Người sống khổ sở tủi thân lắm!

- Hoàn cảnh gì? Một người mạnh khoẻ bình thường, hoàn cảnh gì phải ản mặt khi mình là một Thái-tử quyền uy giàu có?

LãVi ngập ngừng nói:

- Cũng có thể vì... gương mặt... không...

MaiAnh ngắt lời:

- Gương mặt xấu trai cũng đâu có gì phải giấu?

Nàng bỗng nhớ đến gương mặt của MộVấn... của Hắc-Ngu... nên nói:

- Ta đã từng gặp những gương mặt cổ quái, sứt mẻ và đầy sẹo, nhưng họ vẫn chung đụng với người đời. Nếu cần họ đeo lớp mặt nạ.

LãVi nói thật nhỏ:

- Thái tử cũng đeo mặt nạ. Nhưng... nhưng tốt hơn Nguyên-phi đừng tìm hiểu nhiều, cũng đừng tìm cách đến gần người... Tôi sợ người xấu hổ chết được!

MaiAnh chau mày:

- Vì sao xấu hổ?

LãVi nín khóc, ngược mặt nhìn thẳng vào mắt MaiAnh, nói bằng giọng trầm trọng:

- Bởi vì Thái-tử đã nhận lãnh cái hậu quả tai hại do hành động không tốt của tiền nhân. Hậu quả ấy làm nhục giòng họ SenAnNa mà thuở xưa dân chúng kính ngưỡng như thần thánh. Ngày nay niềm mơ ước của Thái-Tử là có một đứa con mang tên họ mình mà bằng huyết thống của nhân vật cao cả khác, hầu cho Thái-Tử có thể nhờ đứa con đó mà có thể hãnh diện nhìn đời.

MaiAnh lắng nghe LãVi giải thích tràng giang đại hải, rốt cuộc nàng vẫn chẳng hiểu ý bà ta muốn nói gì? Nàng muốn vặn hỏi thêm cho rõ ràng hơn, nhưng thấy người nữ mẫu của chồng đã đuối sức không thể bắt chẹt hơn, đành để bà ta rút lui.

Trời đã khuya lắm rồi.

MaiAnh vẫn ngồi yên nơi ghế. Những lời của LãVi vẫn còn văng vẳng bên tai. Nàng suy gẫm nghĩ ngợi... vẫn không hiểu gương mặt kia có điểm khác lạ gì khiến người ấy phải xa lánh người đời?

Bỗng nàng có ý nghĩ núp ở một nơi nào đó... chờ khi Thái-tử đi qua, nàng sẽ chặn đầu ngựa đón Thái-tử để xin người đừng trốn lánh mình nữa. Thế nhưng MaiAnh nhớ lại câu nói của LãVi khi nãy:

«- Tốt hơn Vương-phi đừng tìm hiểu nhiều, cũng đừng tìm cách đến gần người, tôi sợ người xấu hổ mà chết được!»

Vì sao xấu hổ đến chết được? Có thể nào trầm trọng đến thế sao? Nàng bỗng nhớ đến giọng nói trầm buồn từ mặt gương hôm nào thì lòng chua xót, dạ hoang mang, không còn can đảm làm điều mình muốn!

Thời gian trôi qua không biết bao lâu MaiAnh uể oải rời ghế lên giường tìm gác ngủ trễ tràng. Song mắt nàng áo hoảnh không làm sao ngủ được! Nàng nhìn lên trần nhà... nhìn bốn mặt vách bằng gương... Trong bóng tối, cảnh vật trong phòng phản chiếu mờ mờ bởi bốn mặt gương trông thật ma quái.

Bất chợt nàng nhìn thấy có một cái đầu nhúc nhích trong gương. Trong phòng chỉ có mình nàng, vậy cái đầu nhất định là cái đầu của kẻ lạ xuất hiện trong phòng nàng mới rọi lên gương? MaiAnh kinh hãi thét lên.

Sau tiếng thét của nàng cái đầu biến mất. MaiAnh quyết chắc mình chưa ngủ nên không thể là hiện tượng xảy ra trong giấc mơ. Và cái đầu kia nàng nhớ ra là cái đầu của Mã Tô! Bởi mặt mũi hấn nàng không thể nào lầm lẫn được!

Nàng ngồi trên giường hướng mắt nhìn qua cửa sổ... Trời đất vẫn im lìm, có điều bên ngoài đã có chút ánh sáng. Mùa hè ở Ý ngày dài đêm ngắn. Nàng đoán giờ ấy chỉ hơn 4 giờ sáng, song ánh thái dương đã bắt đầu lộ dạng ở phương Đông. Xa xa nghe tiếng gà gáy ó o báo hiệu đem tàn ngày mới.

Sương mai lấp lánh trên ngọn cây chót cỏ, đưa luồng khí lạnh vào phòng khiến MaiAnh rùng mình. Nàng bước xuống giường lấy áo choàng, bỗng lưu ý một vách có lỗ hẽ giữa hai mặt gương. Lỗ hẽ khá to, nàng chưa từng thấy từ khi vào gian phòng này.

Nàng đi đến gần nhìn vào lỗ hẽ... thấy bên trong có những bậc thang xuống tầng hầm. Nàng cho tay đụng vào vách gương, thấy cử động nhúc nhích, thì biết hai mặt gương đặt chồng lên nhau như mặt cửa. Thì ra khi nãy MãTô lên vô phòng nàng bằng ngõ bí mật đó! Cũng nhờ nàng hét to, hấn hoảng sợ bỏ chạy gấp rút không kịp khép kín mặt gương, nàng mới khám phá ra điều này.

Như vậy chắc không phải là lần đầu hấn đột nhập vào phòng nàng trong lúc nàng đang ngủ? Nàng sức nhớ đêm đầu tiên sau khi chia tay cha GaThi từ phòng ăn trở về tư phòng, nàng vừa trút bỏ xiêm y cũng thấy gương mặt của MãTô xuất hiện trong gương giữa lúc nàng còn trần truồng chưa kịp mặc áo ngủ. Đêm đó nàng ngỡ vì mình quá ghét hấn nên tưởng tượng thấy gương mặt hấn.

Bây giờ sự thể rành rành! Hấn dám rình mò phòng riêng của Nguyên-phi, vợ chủ nhân hấn! Thật là quá quác lắm!

Con tức giận không kềm chế được, MaiAnh xỏ chân vào dép, mặc vội áo choàng, lấy theo khẩu súng nhỏ của NãPháLuân tặng cho độ nào, mà nàng luôn giữ trong sắc tay của mình. Rồi nàng lần dò đi theo đường hầm bí mật...

Càng đi càng thấy sâu vào hang đá tối om. May mà khi nãy nàng có mang theo ngọn đèn sáp mới có thể tiến bước. Nàng đi được một lúc thì lối đi rộng ra, hai bên là hai vách đá. MaiAnh đoán đây là con đường nằm dưới chân một ngọn đồi. Mặt đường trải cát mịn nên bước chân nàng không gây tiếng động.

Nàng bước từng bước thật cẩn thận, y như kẻ đang rình mò săn thú, trong lòng vừa kích thích bởi cảm giác sẽ khám phá ra điều bí ẩn của SenAnNa, vừa hoang mang lo sợ không biết có phải MãTô gài bẫy dụ mình ra ngoài để hãm hại chăng?

Dù sao nàng chỉ có thể tiến tới chớ không thể lùi. Tay cầm đèn bây giờ đã rảnh, vì nhờ có chút ánh sáng bên ngoài toả vào nên nàng bỏ đèn lại một chỗ. Tay cầm súng lúc nào cũng trong tư thế sẵn sàng nhả đạn nếu bị tấn công. Nàng vững dạ tiến bước...

Bây giờ đã ra khỏi đường hầm, MaiAnh rẽ làng núp phía sau một tảng đá to, mắt chúng kiến một cảnh tượng vô cùng quái gở...

Phía trước mặt MaiAnh là khoảng trống, bao quanh bởi một bức tường đen xì, y như một nơi đã từng bị lửa tàn phá? Chính giữa khoảng trống có một bức tượng cao lớn bằng người thật. Bức tượng một mỹ nhân trần truồng có thân hình tuyệt đẹp.

Phải thành thật mà nói trong đời MaiAnh chưa từng thấy tạc tượng nào tuyệt tác như thế, mà cũng chưa từng thấy một người đàn bà nào bằng xương bằng thịt đẹp đến thế!

Người làm mẫu phải là trang tuyệt sắc giai nhân có một không hai dưới gầm trời này! Nét mặt, thân hình... y như có sức quyến rũ kỳ bí! Đã vậy thế đứng khêu gợi cùng cực... Hai tay người mẫu bỏ ra sau, làm cái ngực ểnh lên, khiến đôi hồng đào nhô ra như hai ngọn đồi xinh xắn, chiếc eo thon nhỏ giữa đôi chân dài đứng nhênh nhếch ra... cái đầu hơi ngả ra phía sau, buông lơ lửng tóc óng ả như mây, đôi mắt nhắm nghiền, đôi môi hé hé mở...

Không có bút nào tả hết vẻ đẹp của mỹ nhân bằng đá kia. Mà cũng không có từ ngữ nào phô diễn đúng mức nét khêu gợi cùng cực nơi tượng thần ấy!

Nhà điêu khắc phải là bậc kỳ tài mới nắm nót được một thân thể điển hình cho nhan sắc và nhục thể!

Bấy giờ chút ánh sáng ban mai tỏa lên tượng một màu vàng phơn phớt, khiến cho màu đá tựa như màu da người.

Và MaiAnh có cảm tưởng như trước mặt nàng tượng đá kia là một mỹ nữ thật! Vì...

MãTô đang quỳ dưới chân «người ấy», vụt từ từ đứng lên... Trợn thân hình hấn cọ sát vào thân thể trần truồng kia, hai tay ôm chặt tấm lưng thon, đôi môi hấn đặt lên đôi môi mỹ nữ...

Rõ ràng hấn đang làm trò ân ái với người đá? Miệng hấn lảm nhảm những lời yêu đương, toàn thân hấn rung động... MaiAnh nhìn thấy cảnh tượng ấy sợ điếng cả người.

Nàng kinh hoàng bước thụt lùi vài bước, rồi quay đầu chạy một mạch vào hang, tai còn văng vẳng nghe tiếng của MãTô nói với tượng đá:

«Thần nữ ơi! Tôi sẽ thực hiện những điều đã hứa với thần nữ. Tôi nay tôi sẽ dâng vật tế lễ...»

Lời hứa của hấn với tượng đá thế nào MaiAnh không nghe rõ hết! Nhưng cái màn ái ân dâm dăng giữa hấn với người bằng đá làm MaiAnh run rẩy vì nghĩ hấn điên!

Tuy nàng có súng, nhưng trước một người điên như hấn, tốt hơn nàng cao bay xa chạy chớ không nên đến gần.

Con đường trở về phòng tuy quen thuộc và chỉ một lối đi dưới hầm, nhưng MaiAnh té lên té xuống mấy lần vì quá sợ MãTô rượt theo.

Cuối cùng nàng cũng về tới phòng mình, chui vào chăn, tay chân còn run rẩy, tim đập thình thịch.

Một lúc sau NiNa vào dâng trà buổi sáng cho chủ, MaiAnh muốn tường thuật những điều mắt thấy tai nghe cho gia nhân mình biết, nhưng nhớ lại cô bé vốn hãi sợ chồn này, kể nó nghe càng khiến nó kinh hoảng hơn. Vì vậy nàng đành ngậm câm giấu nhem mọi chuyện.

Thế là hôm nay vô tình nàng khám phá đường hầm bí mật phát xuất từ phòng mình dẫn ra phía sau ngọn đồi, là vùng cấm địa của SenAnNa mà không ai được phép lui tới.

MaiAnh tự hỏi:

«- Giai nhân bằng đá ấy là tạc hình của ai? Phải chăng là bà hoàng Thái-hậu, bà nội của Thái-tử CôRaĐô? Tại sao MãTô có thể yêu si điên đại bức tượng ấy? Những lời hứa hẹn của hấn với tượng là gì? Hấn sẽ làm gì đêm nay để dâng vật tế lễ?»

Những câu hỏi trong đầu không được giải đáp, MaiAnh muốn gọi LãVi để tra hỏi lần nữa. Song nàng vụt thờ dài vì biết chắc bà ta sẽ chẳng nói gì, mà dường như bà rất sợ MãTô.

Nàng bỗng có ý nghĩ tìm hỏi Thái-tử. Nhưng nàng cũng biết được đó là điều nàng không thể thực hiện với một người chồng cố tình ẩn mặt.

Suy nghĩ cạn cùng, nàng quyết định hỏi thẳng đương sự. Địa vị của nàng, một Nguyên-phi, nàng sợ gì MãTô mà không chất vấn hẳn chứ?

Sáng hôm ấy nàng trang điểm thật kiêu kỳ ngồi nơi phòng làm việc, rồi ra lệnh LãVi gọi MãTô đến trình diện.

Nhớ việc hẳn lễn vào phòng nàng trong lúc nàng đang ngủ thì cơn giận trong lòng MaiAnh phùng phùng lên. Hôm nay MãTô sẽ phải trả một giá đắt về hành động bất chính của hẳn trước chủ nhân.

Giữa lúc MaiAnh đang sắp sẵn trong đầu những câu nói để hạch hỏi hẳn thì cánh cửa được mở ra sau cái gõ nhẹ.

MaiAnh biết là MãTô đã vào phòng, nhưng giả vờ hứ hoáy viết như không lưu ý đến hẳn. Hẳn buộc lòng phải lên tiếng:

- Nguyên-phi cho gọi tôi?

Nàng chằm rãi ngược mặt lên và nói giọng kẻ cả:

- A, người đó à? Chờ ta một chút.

Nàng nói rồi cúi mặt thản nhiên viết. MãTô có vẻ khó chịu, đứng không yên. Một lúc sau MaiAnh ngược mặt lên hỏi:

- Ông làm quản lý ở đây lâu đời chắc phải biết rành mọi điều. Vậy ông sẽ trả lời minh bạch những câu hỏi của ta chứ ?

MãTô cười nửa miệng:

- Vâng, Nguyên-phi muốn hỏi điều chi?

- Trưa hôm qua nhân lúc đi hóng mát ngoài vườn ta vô tình thấy một cửa hang nên lần dò đi vào và phát giác một nơi kỳ lạ bên kia ngọn đồi...

Nàng nói mà mắt chăm chăm nhìn hắn. Mặt hắn tái dần theo câu nói của nàng. Đôi mắt hắn sụp xuống, hắn đáp nhỏ:

- Tôi hiểu Nguyên-phi muốn nói gì. Có điều Thái-tử rất bực mình nếu biết Nguyên-phi đã khám phá ra chốn cấm địa. Một nơi mà chính Thái-tử cũng không léo hánh tới đó.

MaiAnh gắt:

- Ta gọi ông đến đây để trả lời những câu hỏi của ta, chớ không phải đến để phê bình ta. Ông yên lặng mà nghe những câu hỏi của ta đây. Vậy ta hỏi...

MãTô không chờ MaiAnh nói tiếp. Hắn lên giọng hỏi:

- Tại sao tôi phải trả lời những câu hỏi của bà?

- Tại vì ta là Nguyên-Phi của SenAnNa, là chủ của ông, có phải thế không?

- Vâng!

- Vậy khi ta nói, người không được ngắt lời và cũng nên biết rằng tất cả những gia nhân trong nhà này đều phải cung kính và phúc đáp những câu hỏi của chủ, mỗi khi chủ hỏi đến.

Mã-Tô lạnh lùng:

- Thưa vâng!

- Vậy ông cho ta biết tượng đá nơi cái đèn bị cháy là tạc hình của ai?

MãTô trầm ngâm một lúc mới nhếch môi:

- Việc gì tôi phải giấu Nguyên-phi? Bức tượng ấy chính là tạc hình bà Hoàng-Thái-Hậu, bà nội của Thái-tử.

- Có lẽ nào một bậc mẫu nghi thiên hạ lại cho tạc hình mình lửa thể hay sao?

- Vì Nguyên phi không rõ sự thật mới hỏi như vậy. Thật ra lúc sinh thời bà là một giai nhân tuyệt thế, không có người thứ hai trên cõi đời này. Tất cả đàn ông đều quy lụy dưới chân bà. Nhan sắc của bà chỉ có thể là tiên hoặc ma quỷ, chứ người trần không thể có được.

Hắn nói lời sau cùng đôi mắt vụt mờ màng như nhớ về dĩ vãng. MaiAnh hỏi:

- Ông biết bà ta chứ?

MãTô gật đầu:

- Khi ấy tôi 18 tuổi. Bà tự hủy mình trong cái đền mà trước kia bà cho lệnh xây để tôn thờ nhan sắc của bà và cũng là nơi hò hẹn với tất cả đàn ông trai tráng xa gần... Bất luận giai cấp sang hèn nghèo giàu, ngay cả bộ gia nhân nô lệ da đen da trắng đủ loại v.v... kẻ nào có khả năng đem cho bà một đêm hoan lạc đều có thể đặt chân đến ngôi đền đó một lần.

MaiAnh nhú mày hỏi:

- Tại sao bà phải tìm nhân tình ngay cả trong dân chúng? Chẳng phải nhan sắc của bà không thiếu những bậc phong lưu quý tộc say mê hay sao?

- Đúng như Nguyên-phi nghĩ. Không có giới nào không si mê bà. Nhưng sở dĩ bà còn chọn đàn ông trong dân chúng vì giới này dễ thủ tiêu hơn! Phải! Bà thích ân ái với mỗi người chỉ một lần thôi. Sau đêm hoan lạc với người đẹp như tiên ấy kẻ kia tự hủy mình chết trước mặt bà để tỏ lòng ái mộ. Nếu kẻ ấy không tự xử mình thì sau đó cũng bị thủ tiêu để hành động của bà không ai hay biết.

MãTô kể đến đó chiếu đôi mắt dò xét MaiAnh, rồi từ từ nói tiếp:

- Thời ấy bao nhiêu trai tráng trong làng đều bị mất tích mà không ai biết rõ vì sao? Không ai tưởng tượng được bà Hoàng-hậu có dung nhan siêu phàm ấy là con người thâm dục sát nhân.

MãTô vụt ngưng nói một giây, rồi thở dài tiếp:

- Một buổi sáng kia bà nhìn trong gương thấy một đường nhăn trên khóe miệng mình. Thế rồi chiều đó chính tay bà

châm ngọn lửa thiêu hủy ngôi đền cùng với thân thể bà. Bởi vì bà không muốn mình hay người khác trông thấy dung nhan bà tàn tạ bởi thời gian. Bà cũng không muốn thân xác mình chôn vùi dưới ba thước đất bị mục nát hư thúi, nên chọn cái chết khác thường hơn người đời. Tôi không quên ngày ấy lửa đỏ ói cả một vùng trời. Trong phút chốc làm tiêu tan ngôi đền cùng với tấm thân mỹ miều của bà Hoàng-hậu ấy... Tôi nghe tiếng bà la hét trong lửa... Tôi biết bà không chết... Bà vẫn còn sống... Đòi đòi bà vẫn còn sống...

Hắn nói lảm nhảm như một người điên. MaiAnh nhìn bộ mặt hắn lấy làm khó chịu, hỏi gặng:

- Ông nói thế nghĩa là sao? Tại sao bà ấy không chết?

MãTô cười nửa miệng:

- Bởi vì người ấy lúc nào cũng còn ngự trị trong ngôi nhà này. Linh hồn bà còn lẫn quẩn đó đây... Nơi gian phòng Nguyên-phi ngủ là hàng ngày bà trần truồng nhìn qua gương để so sánh bóng mình với tạc tượng có thay đổi không? Cũng có thể linh hồn bà đang ngự trị nơi ngôi đền, chỗ mà khi xưa bà cho dựng lên để thờ sống mình và cũng để giết mình... Bà ở mọi nơi... mọi chỗ...

MaiAnh đang lặng im nín nghe. MãTô chợt đổi giọng hỏi:

- Nguyên-phi còn muốn biết thêm điều gì nữa không?

Hắn nói bằng một giọng móc kê, khó thương. MaiAnh quyết không chịu thua hắn, rắn giọng bảo:

- Còn! Ta còn muốn biết người đã từng làm nhân tình cho bà ta không? Gia nhân nô lệ gì bà đều không từ, thì người...

Câu hỏi của nàng như gãi đúng chỗ ngứa của hắn! Hắn chỉ mong nàng hỏi câu đó. Hắn không chờ nàng dứt câu, đáp lời nàng kèm với nụ cười của kẻ đắc thắng:

- Dĩ nhiên là tôi từng ôm thân thể ngọc ngà đó... Trong đời tôi không thể quên giây phút tuyệt vời kia... nên tôi còn mang nợ người và tôi mãi mãi còn phục vụ người...

- Kẻ nào ngủ với bà một đêm sẽ phải chết. Vậy tại sao người còn sống?

MãTô vênh mặt:

- Vì tôi là tay say tín nhiệm của bà. Nếu tôi chết thì ai sẽ kiểm người cho bà thoả mãn dục vọng? Ai sẽ thủ tiêu kẻ kia cho bí mật của bà không loan truyền ra ngoài?

Nghe hắn khoe khoan việc làm dơ bẩn và hành động sát nhân giết người theo lệnh chủ hắn với bộ mặt kiêu kiêu tự đắc! MaiAnh chán nản khoác tay bảo hắn lui ra.

Nàng còn lại một mình trong văn phòng, trong đầu miên man nghĩ ngợi... không biết có nên trở về BaLê ngay, hay chờ cha GaThi trở lại?

Khi này MaiAnh muốn chất vấn MãTô về việc hắn đột nhập vào phòng nàng, song vì muốn điều tra về lời hứa hẹn của hắn với tượng tối nay là gì nên nàng không nói đến vụ này.

Nghĩ đến Tháitử CôRaĐô phải sống ẩn trốn cô độc làm người vô hình, tim MaiAnh se lại. Tự hỏi:

«Phải chăng người đàn bà nhan sắc đậm dăng và hung ác kia đã gây nhiều tội lỗi, khiến cho sang đời cháu phải gánh chịu sự trừng phạt của Thượng Đế? Vậy sự trừng phạt ấy là gì?»

Một câu hỏi chẳng bao giờ được giải đáp!

* *

Một ngày dằng dặc trôi qua... MaiAnh vẫn ngồi nơi văn phòng làm việc. Hai bữa ăn trưa và tối nàng cho lệnh LãVi mang vào đó chớ không trở về tư phòng hay phòng ăn.

Những lời tường thuật của MãTô lúc nào cũng văng vẳng bên tai. MaiAnh tưởng tưởng đến khung cảnh bà Hoàng-hậu cho gia nhân bắt cóc người để thoả mộng đậm dăng, rồi ra lệnh thủ tiêu người để phi tang hành động như nhớp của mình, mà nghe rùng mình kinh tởm!

Một người như thế chỉ có thể là quỷ Satan, chớ sao có thể là con người được?

Nghĩ đến quỷ, toàn thân nàng nổi da gà. Sau buổi ăn tối nàng trở về tư phòng mình, nhưng không có can đảm lên giường nằm ngủ, mà cũng không có can đảm nhìn những mặt gương, sợ rằng trong gương hiện lên hình bóng ma quái chớ không phải là mình!

Trong phòng leo lét ngọn đèn sáp, MaiAnh ngồi nơi ghé bành đối diện với vách gương dẫn xuống đường hầm để canh chừng sự đột nhập của MãTô.

Nàng cầm quyển tiểu thuyết trong tay một lúc vẫn không đọc được chữ nào! Đầu óc nàng căng thẳng tột cùng. Chữ nhảy múa trước mắt nàng khiến nàng rối loạn thêm.

Giờ phút bất an này nàng cần có một đàn ông bên cạnh. Nàng bỗng nhớ đến Chư. Phải! Chư can đảm và đủ sức mạnh để bảo vệ cho chủ.

Không chần chừ, MaiAnh kéo chuông gọi NiNa bảo tìm Chư đến gặp nàng tức khắc.

Một lúc sau NiNa trở lại báo tin Chư không có trong phòng. Chàng ta đi ra ngoài với một người bạn mới quen để thăm ruộng rẫy của SenAnNa.

Không còn cách gì để giải tỏa nỗi lo sợ đang ám ảnh trong lòng, MaiAnh nghĩ:

«Nhắm mắt ngủ để quên mọi chuyện là thượng sách!»

Nàng bảo LãVi pha cho nàng ly trà Tisan. Uống xong trà nàng lên giường nằm trần trở từ giờ nọ đến giờ kia, đôi mắt vẫn rảo hoảnh không làm sao ngủ được!

Cuối cùng nàng bật ngồi dậy, châm thêm ngọn đèn cho sáng tỏ hơn để đọc sách. Nhưng khi mắt nhìn vào những hàng chữ, nàng lại ngao ngán xếp sách lại.

Trong cơn bán loạn điên đảo ấy MaiAnh chỉ còn cách duy nhất là gọi NiNa đến ngủ chung với mình. Cô bé tuy không can đảm, không thể bảo vệ chủ như Chư, nhưng lúc này có NiNa ở bên cạnh, nàng cũng bớt sợ hơn.

MaiAnh không hiểu tại sao mình lại trở thành kẻ yếu đuối như thế? Không những nàng sợ ma quỷ, sợ MãTô, mà sợ cả người chồng vô hình của mình!

«Ngôi nhà này chỗ nào cũng đáng sợ!»

Đây là câu nói của NiNa. Giờ đây chính MaiAnh buộc miệng nói câu nói ấy!

Nàng giựt dây chuông gọi NiNa mấy lần, song cô bé có lẽ đã ngủ say nên không chạy đến hầu chủ?

MaiAnh định để yên cho gia nhân mình yên giấc, nhưng trong dạ không yên, linh tính như có điều không ổn xảy ra chớ NiNa ít khi ngủ say như thế!

Nàng khoác nhanh áo choàng, xỏ chân vào dép, rồi chạy ra hành lang nhìn dáo dác chẳng thấy ai? Sự thật các dãy phòng bên trái của toà nhà này dành cho nàng, nên ngoài nàng ra đâu còn ai? NiNa gia nhân của nàng được căn phòng gần với chủ, nhưng cũng phải tận cuối dãy hành lang.

MaiAnh chạy nhanh đến phòng NiNa ghé miệng gọi nhỏ vẫn không nghe tiếng trả lời. Cửa không khóa, MaiAnh xô cửa bước vào. Bỗng nàng vô cùng kinh hãi vì không thấy người tó gái của mình trong phòng, mà tám chẵn nửa phần treo trên giường, nửa phần rơi dưới nền nhà.

Ngọn đèn sáp trong phòng vẫn còn cháy leo lét. MaiAnh nhìn thấy tách trà trên bàn nhỏ cạnh giường ngủ của Nina còn đọng cặn. Nàng bung tách trà đưa lên mũi ngửi... thấy mùi kỳ lạ.

Nàng chiếu mắt quan sát nơi chuông... thấy chuông bị kẻ nào nhét giẻ để không phát ra âm thanh.

Không còn bình tĩnh được nữa, MaiAnh chạy như điên về phòng mình ngồi chờ một lúc, suy gẫm các sự kiện xảy ra và quyết chắc NiNa bị kẻ nào đó đột nhập vào phòng mang đi giữa lúc đang ngủ mê.

Có thể tách trà kia là tách thuốc mê? Cũng có thể là thuốc độc?

«- Ai? Ai đã bắt cóc NiNa? Với mục đích gì?»

Câu nàng hỏi được chính nàng trả lời:

«- MãTô! Chính hắn!»

Bởi vì trong toà nhà này ai cũng hiền lành dễ mến. Thái-tử CôRaĐô là người cao quý, chắc không làm điều sằng bậy. Chỉ riêng MãTô...

Nàng vụt nhớ đến lời khẩn nguyện của hắn sáng này trong ngôi đền với tượng đá: «*Tối nay tôi sẽ dâng vật tế lễ*».

Vậy vật tế lễ hắn đem dâng cho linh hồn ma quỷ đó phải chăng là NiNa?

Thuở trước hồi còn ở Anh, nàng đọc sách báo nghe thuật ở một vài nơi hoang dã trên thế giới vẫn còn người mê tín dị đoan. Họ giết người sống để tế linh hồn người chết mà họ tin là ma quỷ hoặc thần thánh.

Mã Tô sống trong xã hội văn minh, lẽ nào còn mê tín điên rồ như thế sao?

Nàng bỗng nhớ đến trò ân ái của hấn với tượng đá sáng này thì tay chân run rẩy trong lúc thay đổi xiêm y. Nàng nghĩ:

«Mã Tô đúng thật là một tên điên cuồng loạn trí. Hấn có thể làm những việc kinh khủng! Hấn có thể giết chết NiNa. Bằng bất cứ giá nào nàng phải cứu gia nhân trung tín của mình».

Thay áo xong, nàng mang giày gấp rút, rồi một tay cầm súng, một tay cầm đèn chạy thoăn thoắt xuống đường hầm từ mặt gương trong phòng nàng.

Xuống đường hầm chạy một lúc nàng nghe lạnh, vì bên ngoài dưới ngọn đèn gió thổi lồng lộng vào trong. Cũng may nàng cố chạy nhanh nên cái nóng từ thân người thoát ra chống được cái lạnh của gió luồng.

Bấy giờ nàng đã ra ngoài cửa hang, liền đứng núp sau tảng đá to khi sáng để quan sát đó đây...

Mã Tô đang quỳ dưới chân tượng. Hấn ăn mặc toàn đen. Trước mặt tượng có đặt một cái bàn lễ. Trên bàn có một người đàn bà lỏa thể nằm ngửa, giống như đã chết, hay cũng thể là đang mê man bất tỉnh. Dưới đất, bên phải bên trái của tượng đá có hai cây đèn chân cao và hai chậu lửa ngùn ngụt cháy.

Ánh sáng của đèn và lửa chiếu rọi cả một vùng, giúp MaiAnh thấy rõ người đàn bà nằm trên bàn lễ là NiNa.

Thấy NiNa nằm im không cựa cựa, không biết sống chết ra sao, lửa giận trong lòng MaiAnh phùng lên, nhưng nàng cố dằn lòng chờ xem tên quái đăng kia giờ trò gì?

Hắn vẫn quỳ trước tượng, miệng lâm râm khấn. Đầu hắn đội một cái niền vàng, y như các thầy tế lễ, hay các mục phụ thủy. Lời khấn của hắn nghe rùng rợn như một bài chiêu hồn gọi ma quỷ.

Thình lình hắn đứng lên, tay phải chụp thanh đao nhỏ trên bàn, tay trái đè lên người NiNa...

Trong giây phút nghiêm trọng đó có một phát súng từ xa bay tới. Rồi một người từ phía sau tảng đá chạy xẹt ra. Tay người ấy cầm súng chĩa thẳng vào đầu của MãTô và một giọng nói lạnh lùng phát ra:

- Không được động đây MãTô! Ta chưa muốn giết ngươi, vì ngươi là hầu cận của Thái-tử. Nhưng ta cũng cho ngươi biết súng ta còn đạn và tay súng của ta không sai một li. Bất cứ lúc nào ta cũng có thể giết chết ngươi, nếu ngươi làm trái ý ta.

Dĩ nhiên người vừa xuất hiện là MaiAnh và dĩ nhiên phát súng do nàng bắn dọa hắn!

Khi thấy hắn cầm dao sắp đâm vào tim NiNa, trong lúc khẩn trương, MaiAnh không chần chừ lập tức lấy cò. Tuy nhiên nàng nghĩ hắn là gia nhân ba đời của giòng họ SenAnNa nên không nỡ giết. Bởi thế mà phát súng chỉ phớt qua đầu hắn,

trúng bức tượng, làm sứt một mảnh nơi cằm của bà Hoàng-thái-hậu.

Phát súng bất ngờ của MaiAnh làm MãTô giật mình, buông thanh đao rơi xuống đất. Hấn quay mặt về phía phát ra tiếng nói... Chùng thấy kẻ bắn phát súng là nàng, mặt hấn xám lại.

MaiAnh tiếp giọng ra lệnh:

- Lấy tấm khăn trải trên bàn quần vào người của gia nhân ta và mang nó vào phòng nó. Lúc nào ta cũng theo dõi mọi động tác của ngươi. Nếu ngươi không ngoan ngoãn làm theo lệnh ta, đừng trách ta vô tình.

Đôi mắt của MãTô long lên, đôi môi mím lại. Hấn gập người xuống lượm nhặt các mảnh bê của tượng. Dường như hấn không để tâm nghe MaiAnh nói gì?

Hấn từ từ làm công việc của hấn... Lượm nhặt các mảnh bê rồi đặt lên bàn một cách cung kính. Xong việc hấn xoay người tiến về phía MaiAnh. Đôi chân hấn bước từng bước thật chắc. Hấn tiến tới... tiến tới...

MaiAnh thụt lùi... thụt lùi... rồi thét lên:

- Đứng lại! Nếu không ta nổ súng!

Hấn vẫn không thềm lưu ý lời hăm dọa của nàng, đôi chân vẫn bước tới từng bước... Mũi súng trên tay MaiAnh bắt đầu run. MãTô vẫn không ngừng bước, chậm chậm tiến tới... MaiAnh thụt lùi thụt lùi mãi đến khi gặp phải bụi gai chắn

ngang phía sau thì không còn đất lùi nữa! Trong khi MãTô giống như con người bằng máy tiếp tục di động...

MaiAnh quyết định lấy cò, nhưng tay nàng y như bị một bàn tay vô hình khống chế? Nàng không thể điều khiển theo ý mình, đứng chết trân một chỗ!

Cho đến khi MãTô đã đến sát bên nàng, MaiAnh hốt hoảng nhào vào bụi gai. Đôi mắt đỏ ngầu, MãTô vươn hai tay chụp cổ MaiAnh siết mạnh. MaiAnh hét lên một tiếng, nhưng cổ họng bị bóp nghẹt chỉ kêu lên tiếng ề ề... Bàn tay của MãTô càng siết mạnh hơn, đôi má hấn phùng ra...

Đang lúc khẩn trương ấy bỗng có một người ăn mặc theo lối kỵ mã, y phục bó sát màu đen, thân hình cao lớn uy dũng, cỡi trên lưng con bạch mã, từ xa lao tới như mũi tên xẹt. Sức mạnh của người ấy quả thật vô song, vì chỉ một tay kéo nhẹ toàn thân nặng nề của MãTô bị quăng ra xa.

MaiAnh kịp nhìn người ấy... Ngoại trừ đôi mắt long lanh sáng quắc, toàn gương mặt là gương mặt của người chết! MaiAnh sợ hãi thét lên một tiếng, rồi ngất đi không còn biết gì nữa!

* *

Mở mắt ra MaiAnh thấy mình đang nằm trên giường trong phòng nàng.

Bốn bề im phăng phắc, không nghe một tiếng động nhỏ. Như vậy trời hẳn còn khuya lắm? MaiAnh có cảm tưởng như mình vừa trải qua một cơn ác mộng.

Nàng nằm im ôn lại giấc mơ... Nàng nhớ nàng sang phòng NiNa nhưng không thấy cô bé. Sau đó nàng len lỏi vào đường hầm ra ngọn đồi... rồi chứng kiến việc MãTô toan giết NiNa để làm vật tế lễ cho tượng đá. Nàng liền bắn một phát súng cảnh cáo hắn, rồi bị hắn bóp cổ suýt chết thì được một kỵ mã giải cứu.

Giấc mơ lạ lùng y như nàng đã thật sự trải qua? Nàng đưa tay sờ lên cổ nghe đau và đầu nặng trĩu, nên tung mền ngồi dậy định vào phòng tắm rửa mặt cho tâm thần khoẻ lại.

Ngờ đâu khi tung mền ra, MaiAnh thấy mình trần truồng, toàn thân ngát mùi hương của nước hoa.

Như vậy mọi việc xảy ra là thực chứ không phải mộng! Như vậy nàng được kỵ mã cứu đem về phòng và... và người ấy cũng trút bỏ xiêm y của nàng, tắm nước hoa trên người nàng!

Như vậy người ấy đã sờ mó thân thể nàng? Cũng có thể người ấy hôn và ve vuốt thân thể nàng trong khi nàng bất tỉnh?

Người kỵ mã ấy... MaiAnh quyết chắc là «người chồng ẩn mặt» của mình. Một người quyết không gần gũi vợ, lẽ nào cởi bỏ xiêm y của vợ, tắm nước hoa lên mình vợ?

Nhớ đến gương mặt giống xác chết của người ấy, MaiAnh rùng mình. Hèn chi người ấy xa lánh thiên hạ! Quả thật MaiAnh không có can đảm nhìn lần thứ hai!

Không!

Nàng không còn can đảm lưu lại ngôi nhà này dù một khắc! Ngôi nhà còn linh hồn của một bà hoàng dâm dăng, có một tên điên và một người vớ gương mặt của xác chết!

Không!

Nơi đây không còn gì để giữ chân nàng lâu hơn! Nàng quyết định trở về BaLê mà không cần chờ nghĩa phụ.

Lòng đã quyết, MaiAnh mặc vội áo, mang vội dép, chạy qua phòng NiNa. Nàng định ninh NiNa cũng đang thức mắc vì không hiểu ai đã đem mình từ ngọn đồi về phòng.

Dự đoán của MaiAnh hoàn toàn sai bét! NiNa ngủ say như chết! MaiAnh gọi mấy tiếng vẫn không thức. Nàng xô đẩy thế nào NiNa vẫn ngáy pho pho.

Bực mình, MaiAnh lấy nước tạt vào mặt cô bé. NiNa tỉnh thức ngơ ngác nhìn chủ, mà không hiểu tại sao chủ có mặt trong phòng mình?

MaiAnh thở hắt ra, bảo:

- Dậy đi cô bé! Dậy sửa soạn hành lý và đi tìm Chư bảo soạn xe. Chúng ta về BaLê tức khắc.

Nghe bảo trở về BaLê, NiNa tỉnh ngủ hẳn, đưa mắt nhìn ra ngoài thấy trời còn tối om, cô ta có hơi ngạc nhiên. Nhưng vốn dĩ tuân lệnh chủ răm rắp, nên cô không hỏi lời thôi, nhảy khỏi giường, lôi mấy cái rương trên đầu tủ xuống. MaiAnh dịu dàng nói:

- Em soạn nhanh hành lý và mau đi gọi Chư bảo soạn xe. Ta muốn mình khởi hành ngay khi trời vừa sáng.

NiNa cắn cùi làm việc vụt ngừng mặt nhìn chủ, nhỏ nhẹ:

-Cô nương cẩn thận kéo bị lạnh.

Nghe người tứ gái lo lắng cho mình, MaiAnh cảm động bảo:

- Hay là em để hành lý cho ta sắp. Em đi gọi Chư cho kịp.

NiNa cung kính thưa:

- Hay là cô nương về phòng thay đổi xiêm y. Để em gọi bà LãVi nhờ sắp đồ đạc vào rương, còn em đi gọi Chư.

- Được lắm!

NiNa chạy ra khỏi phòng, MaiAnh chưa kịp về phòng mình thì LãVi đã xuất hiện.

Nhìn thấy người quản gia của chồng trong lớp áo tươm tất, MaiAnh có cảm tưởng trọn đêm vừa qua bà ta không ngủ. LãVi cũng không ngạc nhiên trước việc thu dọn hành lý của MaiAnh. Bà chỉ điềm đạm hỏi:

- Nguyên-phi không muốn ở lại thêm vài ngày nữa sao?

MaiAnh trả lời với đôi mắt dò xét:

- Ta muốn trở về BaLê ngay lúc này. Ta biết bà cũng rõ lý do tại sao phải không?

LaVi nói giọng buồn buồn:

- Tôi vẫn lo sợ khi Đức Giáo-chủ rời SenAnNa sẽ có việc không hay xảy ra. Nơi đây âm hồn người chết còn gây ảnh hưởng nặng nề... Nguyên-phi rời chốn này là phải!

MaiAnh chưa hiểu ý của LaVi, gặng hỏi:

- Bà nói như vậy nghĩa là sao?

- Khi nãy Thái-tử trở về phòng ôm đầu khổ sở và cho gọi cha AMunĐi bàn việc khẩn cấp. MãTô hiện bị giam một nơi. Tốt hơn Nguyên-phi nên lánh mặt trong lúc này. Lần sau trở lại SenAnNa chắc mọi sự sẽ thay đổi.

MaiAnh lạnh lùng bảo:

- Ta sẽ không bao giờ trở lại đây.

LãVi nói với nụ cười hiền:

- Nguyên-phi phải trở lại chứ? Lẽ nào Nguyên-phi quên điều giao ước sao? Tôi tin chắc lần sau toà nhà này sẽ có sự thay đổi lớn và Thái-ử...

MaiAnh ngắt lời:

- Ta đã gặp Thái-tử rồi! Gương mặt người ấy như xác chết, ta sợ.

LãVi vẫn dịu dàng:

- Người mang mặt nạ bằng da trắng chó không phải mặt thật. Nguyên-phi đừng nên ghét giận Thái-tử. Sự việc xảy ra đêm nay làm Thái-Tử đau đớn khổ tâm vô cùng.

Trong lúc đối đáp với MaiAnh, LãVi vẫn không ngưng sắp xếp đồ đạc của nàng vào rương. Bà ta không quên bỏ theo hộp nữ trang mà Thái-Tử đã tặng cho MaiAnh. MaiAnh nhìn thấy liền khoác tay bảo:

- Đứng! Đứng! Bà chỉ nên thu dọn những gì thuộc về ta mà thôi. Những thứ thuộc SenAnNa ta không muốn mang theo.

LãVi ngược mắt nhìn MaiAnh với vẻ mặt buồn thiu:

- Lẽ nào Nguyên-phi nữ làm cho Thái-tử tủi thân thêm nữa? Nội việc xảy ra đêm nay đã khiến cho người đau đớn cùng cực và tự trách mình có lỗi với Nguyên-phi, mặc dù hành động của MãTô người hoàn toàn không ngờ trước.

MaiAnh chợt nghe có chút hối hận vì sự ra đi đột ngột của mình. Nhưng lệnh đã phát ra rồi, nàng không muốn thay đổi. Và lại hiện tại trong lòng nàng còn hoang mang, không biết có nên oán giận ông chồng bất hạnh của mình, hay cảm kích vì chính người ấy đã cứu nàng khỏi bàn tay tàn bạo của MãTô?

Dù sao hành lý đã sắp xong, MaiAnh cũng đã nghe tiếng xe đỗ trước ngõ, nên ngược mắt nói lời từ giã người quản gia của chồng:

- Thôi ta đi! Nhờ bà nói lại với nghĩa phụ ta rằng : « ta rất tiếc không thể chờ đợi người ». Cũng nhờ bà chuyển lời chào biệt của ta đến Thái-tử và nói rằng ta cảm ơn mọi thứ.

- Nguyên-phi hãy an lòng. Tôi và chủ nhân tôi sẽ tường thuật mọi điều với Ngài Giáo-chủ. Chúc Nguyên-phi thượng lộ bình an và nhớ rằng ngôi nhà này, những gì thuộc về chủ nhân tôi, đều thuộc về Nguyên-phi. Chúng tôi lúc nào cũng vui sướng đón chờ ngày Nguyên-phi trở lại.

Câu nói sau cùng LãVi nói trong ghen ngào xúc động. MaiAnh không là kẻ vô tình, nên nắm chặt đôi bàn tay LãVi nói lời an ủi:

- Ngày ta trở lại với đứa con chắc sẽ vui vẻ hơn. Bà hãy nói thêm với Thái-Tử rằng: «Ta sẽ trở lại thường xuyên để con trẻ được thân thiết với cha nuôi nó».

Một lúc sau khi MaiAnh và NiNa đã ngồi vào trong cỗ xe và sau cái vẫy tay cuối cùng chào người nữ mẫu của chồng, MaiAnh chợt nghe cõi lòng trống lạnh và buồn da diết.

Trời hôm ấy âm u và ướt át sương mai. Toà dinh thự Sen-AnNa bị lớp sương mù bao phủ bởi một màu trắng xoá mờ mờ.

Chiếc xe ngựa từ từ lìa khỏi địa phận SenNaNa...

Bấy giờ trước mắt MaiAnh không còn nhìn thấy gì nữa!

Nàng đã xa hẳn toà nhà huy hoàng mà không kém rùng rợn ấy. Xa hẳn thế giới vô hình, nơi mà nàng làm vợ với người chồng không biết mặt, nơi mà nàng được mang cái tên đầy trọng vọng với tước vị Nguyên-phi.

Để rồi từ giây phút này đây nàng trở về thế giới của nàng...

«Thế giới của một cuộc tình đã chết, vì người yêu lấy vợ mới!»

«Thế giới của những tháng ngày lo âu về sự thù hận và khủng bố của tên chồng cũ PhanXi RaMe!»

Bỗng dung MaiAnh cảm thấy ngao ngán và chán nản, không thiết sống nữa!

Đời nàng dù ở đâu cũng chẳng có chỗ dung thân!

Dù ở SenAnNa trên đất Ý, ở BaLê trên đất Pháp, hoặc ở SơTông trên đất Anh... Đâu đâu cũng chẳng cho nàng sống những ngày bình an và hạnh phúc!

Vậy nàng phải đi về đâu?

Tìm đâu ra chỗ dung thân?

* * *